

OBSAH

Blesk Orientu	2
Dážďovka Dan/ka	3
Indické bežce	4
Barborka	5
Prečo je život najlepšia rozprávka	7
Rozprávka o dvoch kráľovstvách a tajnej chodbe	8
Trojfarebné šťastie	9

BLESK ORIENTU

V dávnych časoch, keď boli zvieratá také nadané ako ľudia, jeden kôň napísal svoj príbeh.

Narodil sa raz kôň, ktorý sa volal Blesk Orientu. Bolo to jedno z najrýchlejších zvierat na ranči Dubový list. Keď mal päť rokov, sa ho matka spýtala: Čím by si chcel byť? On jej odpovedal: Hmm, chcel by som sa stať pretekárom. O štyri roky neskôr prišiel na ich ranč list, v ktorom sa písalo, že žrebci majú ísť do vojny. Medzi nimi bol aj Bleskov otec Bucefalus Orient. Pri rozlúčke s rodinou otec sľúbil: „ Nebojte sa o mňa, o pár dní sa vrátim.“ Ale nestalo sa tak, ako povedal.

O mesiac im prišiel list o jeho smrti. Nato Bleskova matka Ponyka Orientová vážne ochorela. Pred smrťou riekla Bleskovi: „To, čo si mi povedal, že sa chceš stať pretekárom, sa ti raz splní.“ Ako to dopovedala, umrela. Od tej doby žil Blesk so svojimi starými rodičmi. 18-ročný Blesk sa zbalil a utiekol. Sám pre seba si pomyslel: „Urobím to, čo povedala mama.“

Zistil, že v Žiline sa koná veľký závod, no on býval v Prešove, takže ho čakala dlhá cesta. Prvý úsek prebehol po poľnej cestičke. Zrazu na konci cesty stálo podivné stvorenie s malým pyskom a dvomi nohami. Sám seba sa spýtal: „Mám tomu stvoreniu veriť?“ Bytosť ho ťahala do prepravného boxu. Blesk sa vzpíeral, ale nakoniec vošiel. Odrazu sa ozval divný zvuk a všetko sa začalo hýbať. O niekoľko kilometrov vysadil cudzí človek Bleska. Pomyslel si: „Cha, chá, tu ťa dobre predám.“ Človek sa otočil, Blesk sa rozbehol. Cválal veľkou rýchlosťou, nevšimol si koreň stromu. Potkol sa, spadol na zem. Chcel sa postaviť, ísť ďalej, no noha ho veľmi bolela. Bleska zachránili zvieratá z lesa. Kačky obviazali Bleskovi zranenú nohu listom lopúcha. Jelene poskytli Bleskovi lôžko zo slamy. Srnky a diviaky mu priniesli potravu.

Po zotavení Blesk stretol stádo divých koní. „Ahojte, moje meno je Blesk Orientu.“ Stádo prijalo Bleska. Pri spoločnom putovaní sa kobyľka Oáza vzdialila od stáda na zelenejšie pastviny. Všimol si to Blesk, pretože Oáza sa mu páčila. Slnko zapadalo, z úkrytu vychádzala nebezpečná svorka vlkov. Pasúca sa Oáza si vlkov nevšimla. Vlci sa priblížili ku Oáze a zaútočili na ňu. Blesk, ktorý prišiel Oáze na pomoc, skočil medzi Oázu a vlkov. Začal sa boj medzi Bleskom a vlkmi. Pomocou palice si Blesk pomohol v súboji. Okolo vlkov sa rozostúpilo stádo koní. Vlci sa vzdali a odišli. „Ďakujem, povedala Oáza Bleskovi.“ Spoločne sa so stádom vrátili domov. Stádo pomohlo Bleskovi splniť mu jeho životný sen stať sa pretekárom. Závody sa konali o dva týždne neskôr na dostihovej dráhe v Žiline.

Pred štartom Oáza Bleskovi pošepkala: „Zvládneš to, verím ti.“ Bleska jej slová povzbudili. Po štarte sa Blesk rozbehol ako strela. V prvej etape bol tretí, druhá etapa bola ťažšia. Zvládol všetky prekážky a dostal sa na druhé miesto. Stačilo mu predbehnúť najrýchlejšieho koňa Hnedáka. V poslednej zákrute pred cieľom zrýchlil, predbehol Hnedáka a zvíťazil. Všetci mu s nadšením tleskali. Získal zlatú medailu a pohár. Po súťaži sa blesk vrátil s Oázou ku stádu. Sľúbili si vernosť. O rok neskôr sa im narodilo žriebätko Pejko. Svojou statočnosťou, múdrosťou, trpezlivosťou a pracovitosťou dosiahol Blesk v živote veľmi veľa. Často myslel na svoju matku a otca. Svoje skúsenosti odovzdával svojmu synovi Pejkovi.

Branislav Dominiak 4.A

DÁŽĎOVKA DAN/KA

Ahoj, som dážd'ovka Dan/ka. Budem vám rozprávať svoj príbeh.

Prečo mám také divné meno? No lebo som obyčajný hermafrodit, to znamená že som muž aj žena. A teda, keď sa stretnem pri mojich podzemných alebo nadzemných prechádzkach s chlapcom, tak som Dan a keď si chcem poklebetiť s dievčaťom, som Danko.

Mám krásne štíhle telo tmavočervenej farby, celé od štetín a jedinou ozdobou je môj opasok. V opasku nosím svoje vajíčka, ktoré raz nakladím do pôdy a narodí sa mi malinké dážd'ovky.

Každý deň sa vraciam k svojej práci. Robím si podzemné chodbičky, prekyprujem pôdu, do ktorej vnikne potom viac vody a vzduchu. Tiež pomáhám k tvorbe humusu. A keď sa spraví humus, do pôdy ide množstvo výživných látok a rastlinky môžu lepšie rásť. Rada sa prepletám chodbičkami v zemi a keď som veľmi usilovná, viem sa preryť aj do hĺbky 1 meter.

My dážd'ovky rady chodíme na prechádzky aj na povrch zeme, hlavne keď prší. Aj preto, aby sme sa pod zemou neutopili z veľkého množstva vody.

Včera bolo takisto mokro. Vyšla som si na prechádzku a v tom úžasne chladnom vzduchu som na zemi zaspala. Prebudila som sa na to, že okolo mňa prefrčal cyklista. „Cííííí!“ Zazvonil zvonček jeho bicykla. Zrejme som sa ocitla na chodníku Vodného diela pri Žiline, pod ktorým bývam. Len rýchlo preč, aby ma nejaké koleso neprešlo! Ale nieéééé! Predsa len mi prešiel po chvoste modrý bicykel. Ešteže viem prežiť bez niekoľkých odtrhnutých článkov a šťastne sa vrátiť domov. Nevadí, chvost dorastie!

Niektorým kamoškám dážd'ovkám sa stalo aj to, že keď pršalo, vyšli z pôdy von a zaspali na tak dlho, že ich slniečko vysušilo. Ach jaj!

Moji nepriatelia nie sú len ľudia, ale aj drozd, ježko, jazvec alebo vlk. Všetci ma chcú zjesť. Áno, aj ľudia si na mne pochutnávajú, lebo im vraj chutí moje mäsko. Obsahuje veľa aminokyselín a vápnika.

Najľahšie to je so susedom krtkom. Ten si musí robiť zásoby na zimu a tak nám niektorým odhryzne hlavu a dá ju do svojej komôrky a myslí si, že má super zásoby. Lenže, keď nám krtko odhryzne menej ako štyri články, hlava nám časom dorastie a môžeme ujsť. Ak nám však odhryzne viac, je s nami amen. Ja som zatiaľ všetkým šťastlivo unikla.

A tak si žijem šťastne vo svojich chodbičkách pod zemou. Viem, že nie som najkrajšia, som slizká a odpudzujúca. Ale ja sa sebe páčim, lebo mám štíhle telo a dostanem sa, kde chcem, rýchlo sa pred nepriateľmi schovám a ak ma nezje žiadny krtko alebo sliepka, prípadne iný hladoš, dožijem sa aj osem rokov.

Ozaj a ešte niečo vám poviem. Kráľovná Kleopatra ma kedysi dávno vyhlásila za posvätnú! Tak ak ma niekedy stretneš na chodníku alebo na Vodnom diele, prosím, nepristúp ma. Nechaj ma tak. Alebo ma môžeš presunúť do trávy, kde som najužitejšia.

Julka Chytilová, 5.B

INDICKÉ BEŽCE

Každé leto mama bojuje v záhrade so slimákmi, volá ich slizniaky. Vždy jej zožerú šalát a skoro všetky kvety. Ničí ich octom, soľou, pivom, dokonca kúpila i jedovaté modré granule. Nič nepomáha. A tak každý večer berie baterku a chodí hľadať týchto škaredých slimákov a my jej musíme pomáhať.

Je zábavné slimákov hľadať, ale odporné je ich chytať a hádzať do vedra s vodou a octom. Ja to neznášam, nedokážem slizniaka chytiť ani v rukavici. Niekedy nazbierame i 500 kusov a všetko je špinavé od ich slizu. Je to odporné! Fuj!

Tento rok sa mama na boj so slizniakmi dobre pripravila. Kúpila dve malé káčatka, mäsožravé kačky. Oco im postavil malý „domček“ na dvore. Kačičky si u nás rýchlo zvykli a s radosťou behali po celej záhrade, boli to pravé indické bežce. Dali sme im mená Gogo a Lola. Rástli rýchlo ako z vody. Kačka bola prítulná a káčer zas veľký krásavec – vyzeral ako divý káčer so zeleným krkom. Slizniaky im chutili a učili sa ich hľadať v zemi.

Jedného dňa sme si priniesli domov šteňa. Bol doma iba päť minút a už začal kačky chytať. Veľmi sa mu páčilo trápiť najmä Goga. Museli sme dávať pozor, aby mu neublížil. Dúfali sme, že si na seba zvyknú. Šteňa bolo stále väčšie a väčšie a bolo ťažké ho ustrážiť.

Leto ubehlo a prišla jeseň. Mama raz prišla z práce a všimla si, že Benny má akési ružové labky. Hneď vedela, že sa niečo stalo. A stalo sa niečo hrozné. Benny naháňal káčera, dohrýzol mu krk a vlastne ho zabil. Bolo to strašné! Všade bolo plno krvi a peria. Julka bola hrozne nešťastná. Oco sa hneval, že sme nedali na kačky pozor. Ale my sme upratovali izbu a nič sme nepočuli.

Lola bola strašne vystrašená. Prestala vychádzať z domčeka, nič nežrala. Keď to trvalo už štyri dni, mama sa rozhodla, že kúpi nového káčera. Nový káčer bol iný, mal čierny krk, ale kačke sa páčil. Opäť veselo pobežovali po dvore. Ich šťastie však netrvalo dlho. V nedeľu sme Goga 2 priviezli a v piatok záhadne zmizol. Mama počula hlasný krik kačky Loly, bežala do záhrady a prvé čo ju napadlo, že Benny sa zasa hral s káčerom a opäť ho pri hre zabil. Ale káčera nikde nenašla. Aj my sme ho hľadali až do večera, ale nič sme nenašli. Ostali po ňom len štyri pierka. Dodnes nevieme, čo sa stalo. Možno Goga 2 zožrala líška alebo dravý vták alebo záhadne zmizol.

A zasa bola Lola smutná, zasa nič nežrala. Oco ju chcel niekomu dať, ale my sme nechceli, aby ju niekto vykrmil a zjedol. Pomohla nám krstná Janka. Vo veľkom vreci doniesla strieborného káčera – Goga 3. Zo začiatku Lolu bil, ale už si na seba zvykli. Ako v rozprávke, všetko dobre dopadlo. Do tretice všetko dobré.

Káčer a kačka spoločne chodia – behajú po záhrade, my strážime psíka, aby sa nič zlé nestalo a možno na jar budeme mať vajíčka a možno i nové káčatká. Viac kačiek v boji proti slizniakom.

Daniel Filo, VIII.B

BARBORKA

Prečo práve ja? Prečo sa mne toto muselo stať?! Nikdy som o to nestála. Bolo nám spolu s bratom celkom dobre, až na nejaké škriepky a bitky. Keď mi mama s otcom povedali, že budem mať ďalšieho súrodenca, bolo mi z toho až zle. Bratovi to bolo v podstate jedno. Peter má osemnásť a hoci viem, že nebol veľmi z toho natešený, neriešil to. Chcela som byť ako Peter a vôbec si nerobiť veľkú hlavu z tohto „PROBLÉMU“. No nedalo sa to. Každý deň som rozmýšľala nad tým, ako ma rodičia budú mať v paži. Na jednej strane bude fajn, že ma nebudú tak kontrolovať a budem si aspoň robiť čo chcem, ale na tej druhej strane - celkom prestanú mať o mňa záujem a nebudú ma mať už tak radi ako teraz.

Z môjho zamyslenia ma vytrhlo to, že do obývačky prišla stará mama. Starká je nízka a chudá žienka s modrými očami a šedivými vlasmi. Je to človek, s ktorým si z našej rodiny najviac rozumiem a bojím sa, že ju stratím kvôli mojej sestre. Áno. Budem mať sestru! Dozvedela som sa to asi pred piatimi mesiacmi a som z toho úplne nešťastná. Keby to bol radšej chlapec! Možno by som nebola taká odstrčená. Starká podišla blízko ku mne a ako vždy mi doniesla nejakú maličkosť. Tentoraz to bolo Kinder vajíčko. Zobrala som ho a poďakovala sa jej.

Už chcela odísť, keď si spomenula, že mi ešte niečo nepovedala. Akosi v poslednom čase zabúda. Má toho veľa. Vek tu nehrá úlohu, pretože je stále veľmi aktívna a jej vek je len číslo.

„Lucka, už máš sestričku,“ povedala zrazu a odišla. Prestala som dýchať. Vedela som, že mama je v nemocnici a bola som aj na to celkom pripravená, no nemohla som si pomôcť. Žalúdok som mala ako na vode a zo stresu som si hryzla peru, ktorá sa mi roztriasla. „No super!“ povedala som si len tak pre seba s veľmi cíiteľným sarkazmom.

Dva dni ubehli ako voda a mama prišla s mojou sestrou, ktorá sa volá Barbora. Je to moje obľúbené meno. Raz som sa nechtiac zdôverila mame, že keby som aj ja raz mala deti, tak by som dala dievčatku meno Barborka. Tak týmto ma teda poriadne našťavala! „Lucka, choď mi, prosím, hore do izby zobrať tie ružové dupačky. Sú položené na stoličke.“ „Už idem mami,“ povedala som čo najochotnejšie. Rýchlo som bežala do maminej a otcovej spálne a zabrala som jedny dupačky. Mala som chuť vyhodiť ich z okna, ale v poslednej chvíli som sa zháčila. Podala som ich mame so sladkým úsmevom na perách a sklamane som pozerala za odchádzajúcim mamou, ktorá išla prezliecť Barboru do postieľky, ktorá kedysi patrila najprv bratovi a potom mne.

Možno to nebude až také hrôzostrašné. Pomyslela som si, keď som jedla večeru. No nevedela som, čo sa stane o chvíľu. Išla som dokončiť sloh zo slovenčiny a ako zvyčajne, zakaždým, čo ho dokončím, opýtam sa otca na jeho názor. Ale on ma nepočúval. Opatroval sestru a mňa si pomaly ani nevšimol. Povedal, že mi to pozrie neskôr. Ušla som do izby a začali mi tiecť slzy. Už ani otec si ma nevšima! Tak to je koniec! Rozhodla som sa, že sa dnes nikomu z našej rodiny neukážem ani na oči. Obliekla som si moje obľúbené pyžamo so srdiečkovou potlačou, ľahla som si do postele a zaspala tvrdým spánkom. V noci ma ale niečo zobudilo. Nie, toto nie! Barbora začala plakať. Hodila som si vankúš na hlavu a pokúšala som zaspáť, no nešlo to.

Prišla som unavená zo školy a išla som sa mamy opýtať, či mi kúpila nový ruksak.

„Prepáč, zabudla som. Mala som toho veľa. Kúpim ti ho zajtra. Snáď to neponáhl'a.“

„Dobre. Dúfam, že už na mňa nezabudneš.“

Nahnevaná som odišla z domu s vedomím, že som mojím rodičom ukradnutá. Rozhodla som sa ísť k mojej kamarátke Andrei.

„Máš chvíľu čas?“, opýtala som sa jej.

„Ale jasné, poď ďalej.“

Vyzula som sa a vošla do jej izby.

„Už nevládzem. Už mám plné zuby toho umrnčaného decka.“

„Myslíš tvoju sestru?“

„Hej. Celé noci len plače a rodičia sú z nej úplne očarení. Prosím ťa, porad' mi.“

„Luci, nemyslíš si, že je chyba trošku aj v tebe?“

Čože? To akože aj ona je už proti mne? „Nie, nemyslím si.“

„Mala by si sa pozrieť aj na seba. Nemyslíš si, že si v poslednej dobe akási prchká?“

Au. To bolelo. „Ty si myslíš, že som prchká?“

„Ako sa narodila tvoja sestra si úplne zvláštna. Celý deň mi o ničom inom nehovoríš len o svojej malej sestre.“

O chvíľu som urazená vyšla z Andreinho domu a išla som domov. Možno má pravdu. Možno je chyba aj vo mne. Nie, vo mne tá chyba nemôže byť!

„Ahoj mama“, pozdravila som sa.

„Vysvetli mi, prečo si odišla z domu a nič si mi nepovedala. Vieš, ako sme sa o teba báli?“

„Vy a báť sa o mňa? Tak to asi ťažko. Celé týždne si ma nevšímate a správate sa ku mne, ako by som bola vzduch, tak načo vás budem zaťažovať tým, kam idem?!“

„Lucia, nesprávame sa k tebe, ako si povedala, tak si láskavo nevymýšľaj!“

„Ale správate! Ako sa narodila Barbora, úplne ste sa na mňa vykašlali!“

Mama zostala zaskočená a zjemnila tón hlasu. „Nie dcérenka. Lúbime ťa tak isto ako predtým, než sa narodila Barborka. Počkaj chvíľu.“

Mama vytiahla Barborku z kočíka a položila mi ju na ruky. „Pozri sa, ako sa jej páčiš.“ Dívala sa na mňa a usmievala sa. Dvíhala ku mne ručičku a ja som jej ju slabučko stisla. Bola krásna.

Od toho dňa som si Barborku veľmi oblúbila a veľmi som ju ľúbila. Hrali sme sa spolu každý deň. A až teraz som si uvedomila, že tá chyba bola naozaj vo mne. Žiarlila som na ňu a pritom som nemala načo. Rodičia ma majú radi stále tak isto. Barborka vniesla do nášho domu nové a mnou dosiaľ nepoznané šťastie.. Som šťastná, že mám mladšiu sestričku.

Aneta Poliaková, 8.A

PREČO JE ŽIVOT NAJLEPŠIA ROZPRÁVKA

Zatiahnutá obloha,
jemnučko z nej prší.
Zrazu smutno nastane,
v mojej detskej duši.

Dáždik ticho kropí zem,
v kvapkách na zem padá.
Kvetom hlávky obmyje,
každá je z nich rada.

Hlávky svoje pozdvihnú.
robia radosť deťom.
Vôňa peľu preletí,
celým naším svetom.

Rúčky svoje zrazu vystrie,
slniečko nám veľmi bystré.
Teplé lúče hrejú nás,
je to krásny letný čas.

Leto krásne prekvitá,
zrazu jeseň zavíta.
A tak všetky farby sveta,
vymení nám teta biela.

Je to ako v rozprávke?
Je to život náš...
Je naozaj veľmi krásny,
A tak si ho váž.

Ján Rybár, 7.A

ROZPRÁVKA O DVOCH KRÁĽOVSTVÁCH A TAJNEJ CHODBE

Na kraji rieky Nírav stál krásny hrad s troma vežami. Na druhom brehu rieky Nírav, na vysokom brale sa pýšil hrad so štyrmi vežami.

Rodiny týchto hradov boli už roky rozhnevané. Nikto si už nevedel spomenúť prečo sa hnevajú a čo sa vlastne stalo.

V jedno letné ráno bolo počuť z obidvoch hradov detský plač. Na hrade s troma vežami sa narodil chlapček Jerguš. Na hrade so štyrmi vežami sa prvý raz na svet usmialo dievčatko Lujzalota.

Ako deti rástli, veľmi radi sa prechádzali po brehoch rieky. Kričali na seba, smiali sa a tešili sa, že sa znova a znova uvidia. Ich túžba stretnúť sa bola veľmi veľká. Spolu s kamarátmi zvieratkami vykopali tajnú chodbu, kde sa stretávali.

Keď sa blížil ich deň narodenín, rozhodli sa v ich chodbe urobiť oslavu. Zavolali svoje rodiny do tajnej chodby na veľkú oslavu. Tak, ako to v každej rozprávke býva, skončilo sa to šťastne. Rodiny si odpustili a šťastne spolu žili.

Sára Zimenová, 3.B

TROJFAREBNÉ ŠŤASTIE

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna dedinka Krasňany.

A žila tam jedna malá rodinka Filová. Boli veľmi šťastní.

Mama sa volala Monika, ocino Radoslav, syn bol Danko a dcéra Julka. Ich mamina bola ešte celkom mladá, mala 39 rokov a ocino mal 45 rokov. Boli to super rodičia.

Danko a Julka chodili do základnej školy. Danko už bol ôsmak, ale školu nemal rád, lebo dostával zlé známky. Julka mala 10 rokov a školu mala celkom rada.

Mali aj zvieratká, dve korytnačky a psíka Dariusa Blacka, ktorého volali Daro. Mama ho dostala od ocka na narodeniny. Bol to bernský salašnícky pes. Bol veľmi dobrý, mal nás rád, ale najradšej mal rožky. Každý deň sme mu dávali jeden rožok ako zákusok.

Keď raz prišiel Danko domov zo školy, všimol si niečo zvláštne na Darovi. Nevedel, čo je s ním. Daro sa nevládal pohnúť z miesta, nevedel sa postaviť na zadné labky. Večer to už bolo lepšie – znova behal, skákal a hral sa s nimi.

Potom začal kašľať a mama mu dávala lieky a ocko kvapky. Veterinár povedal, že je s ním zle, ale rodinka tomu neverila, lebo pes mal len 9 rokov. Pes vyzdravel a bolo mu lepšie. Zasa im kradol topánky a dával ich do budy, hrabal jamky za domom. Tešili sa, že je zdravý.

Mama a ocko kúpili dve kačičky a Daro pri nich ležal a dával na ne pozor. Vôbec im neublížil. Tešili sa, že majú toľko zvieratiek. Ale potom sa všetko zmenilo. Daro ostal ležať, nechcel žrať ani dobrotky pre psíkov. Ležal na chladnej zemi a mal veľké bolesti. Všetci boli smutní, najviac mama a Julka. Nechceli, aby psík trpel a rozhodli sa, že na druhý deň pôjdu k veterinárovi, aby mu dal injekciu. Bolo to ťažké rozhodnutie, ale nič iné im nezostávalo. Nakoniec k veterinárovi nemuseli ísť, Darinko do rána umrel. Danko sa s ním bol rozlúčiť a ocko mu vykopal hrob na záhrade. Julka ho na druhý deň vyzdobila kvetmi a z kameňov urobila srdiečko.

Daro im veľmi chýbal. Dvor bol bez neho prázdny, nikto rodinku nevítal pri bránke. Danko a Julka si často prezerali fotografie. Všetci štyria boli veľmi smutní.

Ubehli dva mesiace. Mama a ocko chceli deti rozveseliť a zobrali ich na výlet do Fil'akova. Mali si ísť pozrieť Fil'akovský hrad. Ale namiesto pri hrade, ocko zastavil pri žltom dome s hnedou bránou. Mama vošla dnu, deti išli za ňou.

Mama deťom povedala: „Pod lavičkou máte darček za vysvedčenie, ale musíte sa oň dobre starať.“

Pod lavičkou bolo nádherné šteniatko a vyzeralo presne ako ich starý psík. Bolo celé čierne, pod krkom malo biely podbradník, hnedočierne labky a na labkách biele ponožky. I koniec chvostíka bol biely. Bolo to také malé trojfarebné šťastie.

Deti ho hneď začali hladkať, celé šťastné pobehovali po dvore. Stískali ho a nosili na rukách. Dali mu meno Benny a stal sa novým členom rodinky.

Júlia Filová, V.B